

да се погрижи за собствената си черга — да му се внуши, че никой неще крѣвъ да лѣе и пари да троши за неговитѣ черни очи, че каквото си постеле, на такова ще спи, и да му се каже че „Майка Руссия“ и „Сестра Сърбия“ ще му помогнатъ само тогава, когато самъ той си помогне! . . . трѣбва да се организиратъ въ самата народна масса, градска и селска, *тайни революционни комитети*: съ помощта на такива комитети и Италия можа да се освободи отъ Австрийцитѣ и да се обедини въ едно Велико Кралство. . . . съ помощта на такива комитети и *Полша* прѣзъ 1862 год. хришна като единъ човѣкъ, та поиска политически правдини отъ *Матушка Руссия*“.

Само *Ангелъ Кичевъ* се осмѣлявалъ да спори съ *человѣка*, който въ онова врѣме служилъ за „вѣру“ на сръбската ѝ българска младежъ. (Въ онова врѣме, 1866—68 год., Каравеловъ давалъ тонъ на сръбската белетристика и се считалъ за пръвъ публицистъ въ Сърбия). Съ пѣна на уста и съ несрѣсна брада, Любенъ проповѣдвалъ на младежта, а Дяконъ Левски, като попивателна книга, умствено поглѣщалъ (апперцепиралъ) неговитѣ идеи. Прѣди да бѣ слушалъ политическитѣ лекции на Каравелова, *Дяконъ Левски* смѣтно е схващалъ идеята за организиранieto на *тайнитѣ революционни комитети*, а сега, слѣдъ лекциитѣ, прѣдметната идея се разширила, допълнила и опрѣдѣлила — станала ясна, чиста и закрѣпена — свѣтнала като ярко слѣнце въ съзнанието на дякона, и освѣтила цѣлата му душа. Въ с. *Войнягово* и въ с. *Ени-Кѣйой*, Дяконъ Левски организиравъ „тайно братство“ и „тайна дружина“, но не защото схващалъ ясно идеята за *широка организация* на „тайнитѣ комитети“, а защото чувствувалъ вътрѣшно итъкаво си влѣчение да проповѣдва на народа *правдата, истината и свободата*. . .

Отъ „голубрадитѣ волнодумци“ на Стро-загорското „класическо училище“, Дяконъ Левски открадналъ идеята: